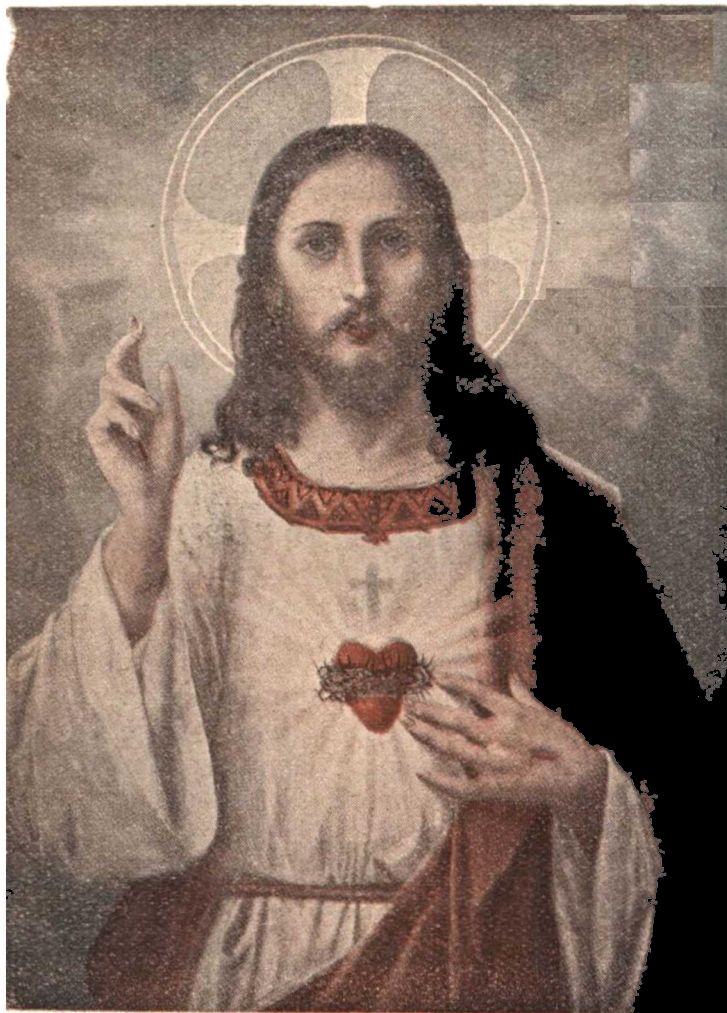

iv. Alfons z Liguori:

Devítník k Srdci Páně.

Úvodem.

„Pobožnost všech pobožností — píše sv. Alfons — jest: milovati Ježíše Krista a často vzpomínati na lásku, kterou nejmilejší Vykupitel k nám choval a dosud chová. Naříká si, a to právem, kterýsi zbožný spisovatel, že mnozí konají rozličné pobožnosti, ale této a nejdůležitější zanedbávají; že mnozí kazatelé a zpovědníci mluví o rozmanitých věcech, ale jen zřídka mluví o lásce k Ježíši Kristu. A přece láska k Ježíši Kristu měla by vpravdě býti hlavní, ano jedinou pobožností každého křesťana. Tato nedbalost je tím vinna, že mnohé duše tak málo ve ctnostech prospívají a dále ve svých chybách hynou a nezřídka i do těžkých hříchů klesají proto, že málo toho dbají a zřídka též bývají k tomu povzbuzovány, aby měly lásku k Ježíši Kristu, která je zlatým poutem, jež duše s Bohem spojuje a k němu připoutává.“

Zavděčíme se zajisté všem ctitelům božského Srdce, vydáváme-li po knížečce o úctě Srdce Ježíšova ještě tento pěkný spisek, který vytryskl ze srdce světce a nadšeného ctitele nejsv. Srdce — ze srdce sv. Alfonsa. Zavděčíme se jim tím spíše, ježto v naší době zásluhou sv. Stolice pobožnost k nejsv. Srdci všude utěšeně roste a zkvétá.

Určeny jsou tyto úvahy a modlitby těm, kdo by rádi konali devítidenní pobožnost k Srdci Páně a nemají vhodné pomůcky. Uvítají spisek i ti, kdo každý první pátek v měsíci zasvěcují se božskému Srdci modlitbami a zbožným rozjímáním. Užiti možno jednotlivých rozjímání a modliteb též před sv. přijímáním anebo po něm.

I. DEN.

Srdce Ježíšovo zasluhuje naší lásky.

Poznáme-li, že někdo je hoděn naší lásky, bezděky k němu zahoříme láskou. Kéž bychom hleděli poznati všechny krásné vlastnosti Ježíše Krista, pro které zasluhuje naší lásky — byli bychom přímo nuceni jej milovati. Jak blažená byla by to nutnost!

Či najdeme mezi všemi srdci srdce hodnější naší lásky nad Srdce Ježíšovo? Srdce to je zcela čisté, zcela svaté, zcela naplněné láskou k Bohu a láskou k nám lidem, neboť všechny jeho touhy nesou se jen ke cti a slávě Boží a k našemu blahu. V Srdci tom nalézá Bůh všechnu svoji rozkoš a veškeré své zalíbení. V Srdci tom vládnu všechny ctnosti a veškerá dokonalost i nejuvroucnější láska k Bohu, jeho Otci, spojená s nejhlubší

pokorou a uctivostí, jakou si dovedeme představit. V něm sloučeno je největší zahanbení pro naše hříchy s dětinnou důvěrou něžně milujícího Syna; největší ošklivost nad našimi hříchy s upřímnou soustrastí vůči nám bídícím; největší bolest a utrpení s dokonalou odevzdaností do vůle Boží. Slovem, Srdce Ježíšovo má všechny vlastnosti, které probouzejí lásku.

Někteří lidé milují své bližní pro jejich krásu, jiné pro nevinnost, jiné milují pro jejich příjemnou společnost, jiné zase pro jejich zbožnost. Představme si však člověka, který by v sobě spojoval všechny tyto i jiné ještě ctnosti. Kdo by ho nemiloval? Kdybychom slyšeli, že kdesi daleko žije vznešený kníže, spanilý a zbožný, pokorný a laskavý, který dobrým splácí za zlé lidem, jež ani nezná; kdyby on ani o nás nevěděl a ani my ho neznali, zda by si přece nedobyl naší lásky? Nebyli bychom přímo nutkáni, milovati jej pro jeho dobrotu? Avšak Ježíš Kristus spojuje v sobě všechny ty ctnosti skutečně a v míře dokonalé. Miluje nás tak něžně. Jak tedy je možno, že mezi lidmi nachází jen málo lásky, že není jedinou touhou naší lásky? O Bože, proč Ježíš Kristus, ač jediný je hoden veškeré naší lásky a sám dal nám nesčíslné důkazy své lásky, proč on jediný, zdá se, není tak šťasten, aby upoutal naši lásku — jakoby jí nebyl dosti hoden!

Právě toto dojímalo až k slzám sv. Růženu z Limy, sv. Kateřinu janovskou, sv. Terezii, sv. Magdalenu z Pazzis, že uvažující nevděk lidí, volávaly s pláčem: „Láska není milována, láska není milována!“

MODLITBA.

O můj lásky hodný Vykupiteli, mohl mi tvůj věčný Otec poručiti, abych miloval někoho láskyhodnějšího než jsi ty? Tys krásou nebe, ty jsi milovaným Synem svého Otce, tvé Srdce je hlubinou všech ctností. O nejmiřejší Srdce Ježíšovo, opravdu jsi hodno lásky všech srdcí. Jak ubohé a nešťastné je srdce, když tě nemiluje!

Tak nešťastné bylo, o Bože, i moje srdce po celou tu dobu, kdy tě nemilovalo. Nechci však již býti tak nešťasten. Miluji tě, můj Ježíši, a chci tě stále milovati. O Pane, na kterého jsem dosud zapomínal, nač ještě čekám? Čekám snad, až tě svou nevděčností přinutím, abys i ty na mne úplně zapomněl a milostí svou mne opustil? Ne, drahý Spasiteli, jen toho nečiň! Tebe miluje Bůh, jak by tě neměl milovati hříšník, tak ubohý, jako jsem já, hříšník, jemuž jsi tolik dobrého prokázal a jehož jsi tak miloval?

O nebeské plameny, které hoříte v milujícím Srdci Ježíšově, zapalte v mém ubohém

srdci onen svatý žár, který zapálit přišel Ježíš s nebe na zemi. Spalte a zničte všechny nečisté náklonnosti, které v mém srdci překážejí lásce Ježíšově. Učiň, můj Bože, abych žil jen lásce k tobě. Miluji tě a nechci milovati nic než tebe. Můj milý Ježíši, nepohrdej srdcem mým a dovol, ať tě srdce mé miluje, jako tě kdysi zarmucovalo. — Nejsvětější Panno Maria, naděje má, pomoz a přímluv se u Ježíše, aby mne milost jeho učinila takovým, jakým si mne míti přeje!

II. DEN.

Srdce Ježíšovo nás miluje.

Jakou láskou hoří Srdce Ježíšovo k nám lidem! Kdyby se spojili všichni lidé, všichni andělé a svatí a ze všech sil nás milovali, láska jejich nebyla by ani tisíci díl té lásky, kterou nás miluje Ježíš. On nás miluje nesmírně více, než my sebe milujeme.

Miloval nás až do krajnosti: „Mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupiti v Jerusalemě“ — vypravuje Písmo sv. (Luk. 9, 31.) Známe větší krajnost nad to, že Bůh umřel za své tvory? Ježíš miloval nás až do nejzazších mezí: „Když miloval své...“ až do konce je miloval.“ (Jan 13, 1.) Miloval nás jako Bůh již od věčnosti, takže po celou věčnost nebylo okamžení, aby nebyl na nás myslil s láskou.

„Láskou věčnou miloval jsem tě.“ (Jerm. 21, 3.) A tento Bůh stal se z lásky k nám i člověkem a pro nás vyvolil si život plný bolestí a hořkou smrt kříže. Hle, miloval nás více než svou vlastní čest, více než své pohodlí, více než svůj život, všechno to obětoval, aby nám ukázal nesmírnost své lásky. A to že není láska do krajnosti? Andělé i celé nebe žásnouti budou nad ní po celou věčnost.

Láska Ježíšova k nám pohnula jej také k tomu, aby zůstal mezi námi ve Svátosti oltářní. V ní skrývá se našim zrakům v nepatrných způsobách chleba. Uzavřen je v ciboři, kde božská jeho yalebnost jakoby úplně byla zničena. Ani se v ní nehýbá, takže se zdá, jakoby ve svátosti nic jiného nečinil, než lidi miloval.

Milujeme-li někoho, chceme jej míti stále u sebe. Taková láska pohnula i Ježíše Krista, že zůstal s námi v nejsvětější Svátosti. Žil sice mezi námi třiatřicet let, ale tato doba zdála se mu příliš krátká. Aby nám tedy ukázal, jak po nás touží; rozhodl se, že učiní největší všech divů a ustanoví Svátost oltářní. Proč chtěl Ježíš zůstatí dále na zemi v této Svátosti? Vždyť dílo našeho vykoupení bylo již dokonáno, lidé byli již s Bohem smířeni. Proto zůstal na zemi ve Svátosti, že se nemohl odloučiti od nás, říká, že je mu rozkoší býti se syny lidskými.

Láska Ježíšova k nám přiměla jej až k tomu, že se učinil pokrmem našich duší, aby se s námi spojil úplně a srdce naše v jedno sloučil se Srdcem svým. „Kdo jí mé tělo — pravil — ve mně přebývá a já v něm.“ (Jan 6, 57.) Ó dive lásky Boží! Kterýsi sluha Boží říkával: „Kdyby něco otřáslo mou věrou v tajemství velebné Svátosti, nebyly by to pochybnosti, jak se může proměnit chléb v tělo a jak může Pán Ježíš býti na tolika místech a v tak malé Hostii. Na to bych odpověděl: Bůh může všechno. Avšak kdyby se mne tázali, proč Ježíš lidi tolik miluje, že se jim dává i za pokrm, tu bych nevěděl co říci, leda, že víra nás tak učí a že tato pravda převyšuje můj rozum. Lásku Ježíšovu, že nedovedeme pochopiti.“

O láske Ježíšova, dej, aby tě lidé poznali a milovali.

MODLITBA.

O poklony hodné Srdce Ježíšovo, Srdce lidi tak něžně milující, Srdce jen proto stvořené, abys lidi milovalo, jak je to možné, že se ti lidé jen pohrdáním odměňují? Já ubohý také jsem náležel k těmto nevděčníkům!

Odpust mi, Ježíši můj, tento veliký hřích, že jsem tě nemiloval, ač jsi tolik učinil, jen abys mne k lásce svojí zavázal. Víím, že bych

zasluhoval. abych tě již nikdy nesměl milovati, když jsem dosud tvojí láskou pohrdal. Ale ne, můj drahý Spasiteli, trestej mne, jak chceš, jen toho trestu mne ušetři. Doufám, že mi dopřeješ, abych tě směl ode dneška milovati, vždyť slyším, jak mi na srdce kladeš i nyní své první a nejsladší přikázání: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého.“ Ano, Bože můj, ty chceš, abych tě miloval a já chci tě milovati. Nechci milovati nic než tebe. O láskou roznícené Srdce Ježíšovo, rozněť též srdce mé! Nedej, aby svět viděl ten hrozný nevděk, že bych znova pohrdl tebou, kterýs mne tak miloval a tolika milostmi a osvíceními mne obdařil. Nedopouštěj toho, můj Ježíši!

O Maria, matko krásného milování, která si přeješ, aby Ježíš byl všemi lidmi milován, svaž a spoutej mne se Synem svým, abych se od něho již nikdy neodtrhl.

III. DEN.

Srdce Ježíšovo touží po lásce naší.

Ježíš Kristus nás nepotřebuje. Ať jej milujeme nebo nemilujeme, on je stejně šťasten, stejně bohatý a mocný, A přece — podivná věc po lásce naší má takovou touhu, jakoby člověk byl jeho Bohem a jakoby blaženost jeho závisela na blaženosti člověka.

Nad tím žasl již sv. Job. Práví: „Co jest člověk, že zvelebuješ ho? Aneb, co přikládáš k němu srdce své?“ (7, 17.) Jak? Bůh že tak mocně touží po lásce pozemského červa a tolik po ní dychtí? Byla by to velká milost, kdyby nám Bůh jen dovolil jej milovati. On však po lásce naší touží. Kdyby poddaný řekl svému vládci: „Pane, já vás miluji,“ nazvali by to lidé odvážlivostí. Co bychom však řekli, kdyby vladař řekl poddanému: „Chci, abys mne miloval.“ Tolik se nesníží mocní tohoto světa. Ježíš Kristus, vládce nebeský, žádá však důrazně naši lásku: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého.“ Naléhavě prosí: „Dej mi, synu můj, srdce své.“ (Přísl. 23, 26.) Zapudí-li ho některá duše, neodchází; čeká venku u dveří srdce a klepá, aby směl vejíti: „Stojím u dveří a tluku.“ (Zjev. 3, 20.) Prosí duši, aby mu otevřela a nazývá ji svou sestrou a chotí: „Otevři mi, sestro má, choti.“ (Pís. 5, 2, 4. 9.) Slovem, pro Ježíše je rozkoší, milujeme-li ho a je všecek šťasten, říkáme-li mu často: „Bože, ó Bože, já tě miluji!“

To vše pochází z veliké lásky, jakou má Ježíš k nám. Kdo miluje, dychtí, aby sám byl milován. Srdce touží po srdci, láska hledá lásku. „Proč miluje Bůh, ne-li aby byl milován?“ táže se sv. Bernard. A již před tím řekl Bůh sám: „Čeho Hospodin Bůh tvůj žádá od tebe, jedině, aby ses bál Boha a miloval ho.“ (5.

Mojž. 10, 12.) Proto nás učí, že on jest ten pastýř, který když našel ovci ztracenou, svolává všechny, aby se radovali s ním: „Spolu radujte se se mnou, neb jsem našel ovci, která se ztratila.“ (Luk. 15, 6.) Učí nás, on že je ten otec, který synu ztracenému nejen odpustil, ale i něžně ho objal. Učí nás, že kdo nemiluje, odsouzen je na smrt: „Kdo nemiluje, zůstává v smrti“ (1. Jan, 3, 14.) a naopak, kdo jej miluje, že náleží jemu: „Kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“ (1. Jan 4, 16.) Hle, tolik proseb' Božích, takové naléhání, takové hrozby, toliké sliby! — Nepohnou nás, milovati Boha, který si tak přeje od nás býti milován?

MODLITBA.

Drahý Vykupiteli můj, se sv. Augustinem vyznávám: „Ty mi přikazuješ, abych tě miloval a nebudu-li tě milovati, vyhrožuješ mi peklem. Může mne však stihnouti hroznější peklo a větší neštěstí, než že bych pozbyl tvé lásky? Pane, chceš-li mne zastrašiti, vyhrožuj mi jen, že tě nebudu moci milovati. Této hrozby lekám se více než tisícého pekla. Kdyby zavržení uprostřed plamenů pekelných mohli hořeti tvou láskou, o Bože můj, peklo by se jim proměnilo v nebe a naopak, kdyby svatí v nebi nemohli tě milovati, nebe by se jim proměnilo v peklo.“

Můj milovaný Ježíši, vím, že bych zasluhoval pro své hříchy, aby mne opustila milost tvá a já tě v odsouzení věčném nemohl již milovati. Ty mi však i nadále prikazuješ, abych tě miloval. Cítím v sobě velikou touhu po lásce tvé. Tato touha je darem tvé milosti, ty mi ji vnukáš. Dej mi tedy i sílu, abych tě opravdu miloval. Dej, abych ode dneška říkati směl celým srdcem: Bože můj, miluji tě, miluji tě. Ty toužíš po lásce mé, já toužím po lásce tvojí.

Zapomeň, můj Ježíši, na urážky, jimiž jsem tě dříve hněval a milujme se vždycky. Já od tebe neupustím, ty neupustíš ode mne. Nejlepší Spasiteli, zásluhy tvé jsou nadějí mou: učíš svou milostí, ať tě miluje a velice tě miluje hříšník, který tě tolik urážel. Neposkvrněná Panno Maria, pomoz mi a přimlouvej se u Ježíše za mne!

IV. DEN.

Srdce Ježíšovo rmoutí se pro lhostejnost naši

Není možno uvažovati, jak velice zarmoučeno bylo Srdce Ježíšovo zde na zemi z lásky k nám a nemíti s ním útrpnosti. Pán Ježíš sám vyznal, jakým zármutkem sklíčeno bylo jeho srdce: „Smutná jest duše má až k smrti.“ tento zármutek byl by již sám o sobě stačil, aby mu život vzal.

Pán Ježíš byl by zemřel samou bolestí, kdyby nebyl svou vlastní božskou mocí smrt zázračně zadržel.

Největší bolest, kterou Srdce Ježíšovo trpělo, nepocházela však z pohledu na muka a bolesti, jež mu lidé chystali, ale z pohledu na jejich nevděčnost za nasmírnou jeho lásku. Pán Ježíš viděl zřetelně všechny hříchy, jichž se kdy dopustíme, i když on bude za nás trpěti a zemře hořkou a potupnou smrtí. Viděl zvláště hrozné urážky, kterými lidé budou zahrnovati jeho poklony hodné Srdce, jež nám zanechá na důkaz své lásky v nejsvětější Svátosti. O Bože, jakých potup dostalo se již Ježíši Kristu od lidí v této Svátosti lásky! Nohama po ní šlapali, do stok ji házeli, zneuctívali ji, aby ďáblu učinili radost. A nicméně, pohled na všechny ty urážky nezadržel ho, aby nám v ní nezanechal vzácné záruky své lásky. Pán Ježíš nade všechno nenávidí hříchu, avšak při ustanovení velebné Svátosti láska k nám, zdá se, zvítězila i nad nenávistí, ve které má hřích. Raději dopustil nesčíslné svatokrádeže, než by zbavil duše milující tohoto božského pokrmu.

Nemělo by to vše dostačiti, abychom srdce své zasvětili lásce toho, který nás tolik miloval? Či snad neučinil Ježíš Kristus, co mohl, aby si zasloužil naší lásky? Chceme býti i my tak nevděčni a necháme Ježíše na oltáři opu-

štěného, jako činí většina lidí? Nepřidáme se spíše k duším zbožným, které se k němu hlásí, abychom se strávili láskou jako svíce, které plápolají u svatostánku? Srdce Ježíšovo hoří ve Svátosti láskou k nám a my v přítomnosti Ježíšově nezahoříme k němu láskou?

MODLITBA.

Můj milý a poklony hodný Ježíši, viz u nohou svých hříšníka, který tolik zarmoutil tvé lásky nejhodnější Srdce. O Bože, jak jsem mohl tak velice zarmoutiti tvé Srdce, jež mě tolik miluje a ničeho nešetřilo, jen aby získalo moji lásku. Ale těš se, Spasiteli můj, smím-li tak říci: srdce mé zraněno je nyní tvou láskou a tak hořce lituje urážek ti učiněných, že by si přálo umřítí bolestí nad nimi. O, kdo mi dá takovou bolest nad hříchy mými, jakou jsi měl nad nimi ty, můj Ježíši, dokud jsi žil na světě!

Otče věčný, obětuji ti lítost a ošklivost, kterou pocítil Syn tvůj nad hříchy mými a prosím tě pro bolesti jeho svaté duše: dej mi tak velikou lítost nad hříchy, abych stále, co živ budu, pocítoval hořkost a zármutek, protože jsem pohrdal kdysi tvým přátelstvím. A ty, můj Ježíši, dej mi ode dneška před hříchem tolik hrůzy, abych v ošklivosti měl i hřích sebe menší, pamětliv jsa, jak ty hřích nenávidíš. Nejmilejší Pane můj, zavrhuji nyní vše, co

se ti nelíbí a budoucně nechci milovati nic než tebe a co ty miluješ. Pomoz mi a posilni mne; uděl mi, Spasiteli, milost, abych tě vždy vzýval a stále opakoval prosbu: Můj Ježíši, dej mi lásku svou!

A ty, o nejsv. Panno Maria, vypros mi, abych tě vždycky vzýval, volaje: Matko má, učiň, abych miloval Ježíše Krista!

V. DEN.

Srdce Ježíšovo je k nám plné slitování.

Kde nalezneme srdce slitovnější a něžnější, srdce, které by mělo větší soustrast s bědami našimi, nežli jest Srdce Ježíšovo? Tato slitovnost přivedla jej s nebe na zemi; tato slitovnost vložila mu do úst slova, že on je pastýř dobrý, který jde, aby život svůj dal za spasení svých ovcí. Nám hříšným chtěl zjednati odpuštění a proto neodpustil sám sobě. Obětoval sebe sama na kříži a tak odčinil mukami svými trest, jehož my jsme zasluhovali.

Tato útrpnost a slitovnost vkládá mu i nyní do úst slova: „Proč byste měli umřítí, dome israelský?... Obráťte se a živí buďte.“ (Ezech. 18.) Lidé, praví Spasitel, ubohé děti moje, proč se chcete zatratiti, proč utíkáte ode mne? Což nevidíte, že chvátáte do smrti věčné, od-

loučíte-li se ode mně? Já nechci, abyste zahynuli; nezoufejte! Vraťte se ke mně kdykoliv a zase naleznete život: „Obráťte se a živi budete.“

Tuto slitovnost dal nám Ježíš Kristus též na jevo, když vypravoval, on že jest ten láskyplný otec, který vida, že syn jím pohrdl, přece ho nezapudí, jakmile se k němu kajícně vrátil, ale něžně jej obejmě a zapomene na všechny urážky sobě činěné: „Všech nepravostí jeho v z p o m e n u.“ (Ezech. 18, 22.) Zcela jinak jednají lidé. Byť i odpustili, přece jim v paměti utkví urážka, která se jim stala a ponouká je k pomstě; a nemstí-li se, bojíce se Boha, přece cítí v srdci svém veliký odpor, mluvíce s těmi, kdo je pohaněli.

O Ježíši můj, ty odpouštíš hříšníkům kajícím a nezdráháš se, dáti se jim celý ve svatém přijímání v životě tomto a celý v nebi v slávě věčné. Ty nemáš ani sebemenšího odporu, když jsi nám odpustil a po celou věčnost chceš v objetí svém chovati duši, která tě urazila. O, kde najdu srdce milování hodnější a slitovnější nad srdce tvé, drahý Spasiteli můj?

MODLITBA.

Ó slitovné Srdce Ježíše mého, slituj se nade mnou; „Nejsladší Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Tak volám nyní a prosím

tě o milost, abych tak stále opakoval: „Nej-
sladší Ježíši, smiluj se nade mnou!“

Již tenkrát, než jsem tě urazil, Vykupiteli
můj, nezasloužil jsem jistě ani jedné z těch
milostí, které jsi mně dával. Ty jsi mne
stvořil a tolika dary ozdobil, a to vše bez
mojí zásluhy. Když jsem tě však hříchy po-
čal urážeti, nejen jsem nezasloužil milostí, ale
zasluhoval jsem, abys mne zcela opustil a
zavrhl do pekla. Ty však ve své slitovnosti
čekal jsi na mne a zachovával jsi mě na
živu, i když jsem žil v nemilosti tvé. Sli-
tovnost tvá osvěcovala mne a nabízela mi
odpuštění, naplňovala mne lítostí nad hříchy
a vnukala mi touhu, abych tě miloval. Ny-
ní doufám, že milosrdenstvím tvým jsem již
ve tvé milosti.

Nedej, můj Ježíši, abych kdy na novo
zneužil dobroty tvé. Milost, o niž tě prosím,
jest jen tato: Pomoz mi, abych již nikdy
nebyl ti nevděčen. Nikoliv, lásko má, nespolé-
hám na odpuštění tvé, kdybych tě opět opustil.
Spoléhání takové bylo by hříšné a zavřelo by
mi bránu ke tvému milosrdenství. Vždyť ja-
kého slitování mohl bych očekávati od tebe,
kdybych v nevděčnosti své nanovo pohrdl přá-
telstvím tvým a od tebe se odloučil? Nikoli,
Bože můj, miluji tě a chci tě vždycky milovati.
A jen toho milosrdenství od tebe doufám a
o ně prosím: „Nedej mi se odloučiti od

tebe; nedej mi se odloučiti od tebe!“
O to prosím i tebe, matko má, Maria; nedej,
abych se odloučil od Boha svého!

VI. DEN.

Srdce Ježíšovo je k nám plné štědrosti.

Lidé dobrého srdce mají vzácnou vlastnost, že si přejí učiniti každého šťastným, zvláště ty, kdo strádají ve veliké nouzi a zármutku. Může však míti někdo lepší srdce, než je má Ježíš Kristus?

On je dobrota nekonečná. Proto má nesmírnou touhu, štědře dávatí ze svých milostí. „Se mnou jest bohatství, abych obohatil ty, kteříž mne milují.“ (Přísl. 8.) Proto stal se chudým, praví apoštol, aby nás obohatil: „Učiněn jest pro vás chudým, abyste vy chudobou jeho zbohatli.“ (2. Kor. 8.) Proto zůstal s námi v nejsvětější Svátosti, kde má stále ruce plné milosti, jak viděl P. Alvarez, aby jimi obdaroval toho, kdo ho přijde navštívit. Proto též daruje se nám celý ve sv. přijímání. Dává nám najevo, že nám nemůže odepřítí svých darů, když nám napřed sebe daroval. „Kterak nám také s ním všeho nedá?“ táže se apoštol. (Řím. 8.)

A tak máme v Srdci Ježíšově všechno dobré a každou milost, které si přejeme: „Ve

všem učinění jste bohatí v něm, takže nemáte žádného nedostatku v žádné milosti.“ (1. Kor. 1.) Ano, ze Srdce Ježíšova obdrželi jsme a máme všechny milosti: milost vykoupení a povolání, všecka osvětlení, odpuštění hříchů, pomoc v pokušeních a trpělivost v protivenstvích; bez jeho pomoci nebyli bychom ničeho dobrého schopni: „Beze mne nemůžete ničeho učiniti.“ (Jan 15.) Jestli jste dříve neobdrželi více milostí, nestěžujte si do mne, praví nám Pán, ale žalujte sami na sebe, neboť jste jich ode mne nežádali. „Až dosavad jste za nic neprosili..., prostě a vezmete.“ (Jan 16.)

Jak bohaté jest Srdce Ježíšovo a štědré ku každému, kdo se k němu utíká: „Bohatý (je) ke všem, kteří ho vzývají.“ Řím. 10, 12.) Jak mnohého milosrdenství dostává se duším, které pilně se utíkají k Ježíši Kristu o pomoc; praví o nich žalmista Páně: „Neb ty jsi, Pane, líbezný a tichý, a mnohého milosrdenství všem, kteří tě vzývají.“ (85, 5.) Spěchejme tedy vždycky k Srdci Ježíšovu, volejme k němu s důvěrou a obdržíme všechno!

MODLÍTKA.

O Ježíši, ty jsi se nezdráhal dáti za mne krev a život svůj, a já bych váhal dáti tobě své ubohé srdce? Nikoliv, drahý Vykupiteli,

celé ti je obětuji a všechnu svou vůli ti daruji. Přijmi ji a učiň s ní, co ti libo. Já nic nemám a nic nemohu; ale mám srdce, které jsi mi daroval a to mi nemůže nikdo uloupiti. Mohu sice pozbyti svého majetku, krve i života, nikoliv však svého srdce. Tímto srdcem mohu tě milovati, jím chci tě milovati.

O Bože můj, nauč mne, jak bych úplně zapomněl na sebe; nauč mě, co mám činiti, abych tě miloval láskou čistou, po níž touží mé srdce. Cítím v sobě rozhodnou vůli tobě se líbiti, ale od tebe očekávám, že mi k tomu pomůžeš. Na tobě záleží, laskavé Srdce Ježíšovo, zdali náležitě bude tobě docela ubohé srdce moje, které k tobě bylo dříve tak nevděčné a vlastní vinou ztratilo tvou lásku. Učiň, aby srdce mé hořelo pro tebe tak, jako srdce tvé hoří pro mne. Učiň, ať vůle má je dokonale spojena s vůlí tvou a nechce, než co ty chceš. Kéž ode dneška nejsv. vůle tvá je pravidlem všech činů, všech myšlenek, všech žádostí mých. Doufám, Pane, že mi neodepřeš milosti své, abych splnil, co si nyní umiňuji před tebou.

Neposkvrněná Panno Maria, blahoslavená jsi, že srdce tvé bylo vždy a ve všem podobno Srdci Ježíšovu. O matko má, vypros mi u Boha, abych budoucně nic nechtěl a si nežádal, leč co chce Ježíš a co chceš ty.

VII. DEN.

Srdce Ježíšovo je vděčné za lásku naši.

Srdce Pána Ježíše je tak vděčné, že není nejmenšího skutku, který vykonáme z lásky k němu, není nejmenšího slova, které proneseme k jeho cti, není dobré myšlenky, která se nese k jeho zalíbení, aby jí neodměnil podle zásluhy. Ano, tak je vděčné Srdce Páně, že vše odměňuje stonásobně. „Stokrát více vezmete,“ slibuje.

Jsou-li ti lidé vděční a odmění-li se ti za prokázaná dobrodiní, odmění se ti jednou. Učinili zadost své povinnosti, jak říkají, a již na tebe nepomyslí. Ježíš Kristus nečiní tak vůči nám. Každý dobrý čin, jímž chceme se mu zalíbiti, odplácí nejen stonásobně v tomto životě, ale odplácet bude nekonečně po celou věčnost. Byl by někdo tak netečný a nehleděl by seč jest, radost činiti Srdci Ježíšovu, které je tak vděčné?

Než, o Bože, jak lidé dbají, aby se zalíbili Ježíši Kristu? Aneb řekněme lépe, jak je možná, že jsme tak nevděční byli ke svému Spasiteli? Kdyby jen jedinou krůpěj krve prolil, jen jedinou slzu za naše spasení uronil, byli bychom jemu za to nekonečně zavázáni; vždyť ta pouhá krůpěj, ta jediná slza měla by u Boha nekonečnou cenu a moc, aby nám zjednala všelikou milost. Ježíš však obětoval za nás každé okamžení svého života a daroval

nám všechny své zásluhy, veškerá muka svá, všecku potupu, veškeru krev a celý život svůj. Pro to jsme netoliko jednou, ale tisíckrát povinni jej milovati.

Ale ach, býváme vděčni i němé tváři; třeba psík se k nám lichotí, to nás, řekl bych, nutí, abychom jej měli rádi. Jak je však možná, že jsme tak nevděčni k Bohu? Dobrodiní Boží, zdá se, u lidí že pozbývají své přirozenosti a mění se v ukřutenství, ježto místo vděčnosti a lásky, plodí Bohu jen urážky a potupu. Osvěť, Pane, tyto nevděčnický, aby poznali lásku, jakou je miluješ.

MODLITBA.

Milovaný Ježíši, viz u svých nohou nevděčníka! Býval jsem vděčen tvorům, jen tobě byl jsem nevděčen, tobě, jenž jsi za mne zemřel a již ani nevíš, co bys učinil, abys mne pohnul tě milovati. Ale to mne těší a myslí mi dodává, že je tvé Srdce nekonečně dobrotivé a milosrdné, že zapomíná na všechny urážky, jen když hříšník jich lituje a tebe miluje.

Můj milý Ježíši, dříve jsem tě urážel a tebou jsem pohrdal, nyní však tě miluji nade všecko, miluji tě více než sebe. Rci, čeho po mně žádáš, s milostí tvou jsem ochoten vše učiniti. Věřím, že jsi mne stvořil a že jsi obětoval krev a život svůj z lásky

ke mně. Věřím též, že k vůli mně přebýváš v nejsv. Svátosti oltářní. Děkuji ti za to, Spasiteli můj. Nedej, abych za tolikerá dobrodiní, za tak četné důkazy tvé lásky byl ti zase nevděčen. Svaž a připoutej mne k Srdci svému a nedopouštěj, abych tě ještě někdy zarmoutil. Dost již urážek, jež jsem ti, Ježíši můj, učinil. Kéž by se vrátila má léta ztracená! Ta se však již nevrátí a dnů mých jest snad na mále. Ať jest jich mnoho, ať málo, všechnen zbývající čas života chci vynaložiti, Bože můj, abych miloval tebe, dobro nejvyšší, jenž hoden jsi lásky věčné a nekonečné.

O Maria, matko má, nedej, abych byl nevděčen Synu tvému, přimlouvej se za mne u Ježíše!

VIII. DEN.

Srdce Ježíšovo zakouší našeho nevděku.

Nic nebolí srdce tolik, jako když miluje a vidí, že láskou jeho se opovrhuje. Bolest ta je tím větší, čím větší dávalo důkazy své lásky a čím méně se uznávají.

Kdyby všichni lidé odřekli se všech svých statků, a odešli na poušť, kdyby se živili kořínky, bylinami a spali na holé zemi, kdyby konali tuhé kající skutky a naposledy dali se usmrtiti pro Ježíše Krista, odměnili by se tím

Synu Božímu za to, že z lásky k nim trpěl a obětoval krev a život svůj? Kdybychom každé okamžení obětovali se na smrt, nedáme tím ani nejmenší náhrady za lásku, kterou Ježíš Kristus nám projevil, darovav se nám ve Svátosti oltářní. Považme jen, co to jest: Bůh skrývá se pod nepatrnými způsoby chleba a dává se za pokrm svým tvorům!

Než, o Bože, jak se lidé, Ježíši Kristu odměňují za dar nejsv. Svátosti, čím dávají mu najevo svou vděčnost? Čím? Tím, že jej trápí a sužují, jeho příkázáními, jeho učením pohrdají, urážejí ho tak, že by si takto nepočínali ani ke svému nepříteli nebo otroku, ba ani k nejhoršímu člověku na světě. Nuže, dovedeme pomyslit na všechny tyto úkory a útrapy, jichž se Ježíši Kristu dostává a nemítí s ním útrpnosti? Nevynasnažíme se svojí láskou spláceti mu za nesmírnou lásku, kterou božské Srdce jeho v nejsv. Svátosti hoří k nám a toužebně si přeje celé se nám darovati?

Uvykli jsme slyšeti o stvoření, vtělení a vykoupení, o narození Pána Ježíše ve chlévě, o jeho smrti na kříži. Bože, kdyby někdo jiný prokázal nám některé z těchto dobrodiní, nemohli bychom ho nemilovati. — Jedině Bůh zdá se mítí to neštěstí s lidmi, že nemůže si získati jejich lásky, ačkoliv již nevěděl, co učiniti, aby od nich byl milován; naopak denně vidí, jak lidé, místo, aby jej milovali, jím opovrhují a jiným dávají přednost. A to vše po-

cháží odtud, že lidé zapomínají na lásku svého Boha a Spasitele.

MODLITBA.

O Srdce Ježíšovo, propasti milosrdenství a lásky, proč jsem tak nevděčen, vidím-li, jak jsi ty ke mně dobrotiv, proč se nestravím lítostí a žalem? Ty, můj Spasiteli, dal jsi mi život, daroval jsi mi též krev svou a život svůj, podrobiv se potupné smrti pro mne. Neměl jsi však na tom dosti. Nalezl jsi způsob, aby ses denně za mne obětoval v nejsv. Svátosti a nic jsi nedbal, že se tím vydáváš přemnohým urážkám a svatokrádežím. Bože, jak mohu býti tak nevděčen a umříti zahanbením?

Učiň, Pane, již konec mé nevděčnosti, zraň srdce mé láskou svou a učiň mne docela svým. Vzpomeň si na krev a na slzy, které jsi za mne vycedil, a odpusť mi. Kéž nejsou ztraceny pro mne tvé veliké bolesti! Ty jsi mne nepřestával milovati, Ježíši můj, ač jsi věděl, jak budu nevděčen a nehoden tvé lásky; nepřestal jsi mne milovati i tehdy, když jsem já tebe nemiloval, ba o lásku tvou ani jsem nestál: čím více smím doufati v lásku tvou nyní, kdy si jiného nepřěji, než tebe milovati a tebou býti milován? Ó, nasyť dokonale tuto moji touhu, učiň, aby dnešní den byl dnem dokonalého obrácení mého, tak, abych začal tě milovati a již nikdy tebe, Dobro nejvyšší, milovati nepřestal. Učiň,

ať umru docela sobě, ať nežiji, než jedině tobě, ať roznícen jsem stále láskou tvojí.

Ó Maria, srdce tvé bylo oltářem, na němž stále hořel oheň božské lásky. Přemilá matko má, učiň mne podobným tobě, požádej o to Syna svého, který ti ničeho neodpírá, začkoliv ho prosíš.

IX. DEN.

Srdce Ježíšovo je věrné svým ctitelům.

Jak věrné je spanilé Srdce Ježíšovo tomu, koho volá k svatě lásce své: „Věrný jest, který vás povolal, kterýž to také učiní.“ (I. Sol. 5, 24.)

Věrnost Boží dodává nám důvěry, že doufati smíme všeho, byť jsme nezasluhovali ničeho. Jestli jsme Boha ze srdce vypudili, otevřeme mu zase bránu srdce a on hned vejde do něho, jak nám to přislíbil, řka: „Jestliže kdo... otevře mi dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřeti.“ (Zjev. 3, 20.) Žádáme-li milost, prosme o ni Boha ve jménu Ježíše Krista. Ten nám slíbil, že ji obdržíme: „Začkoliv budete prositi Otce ve jménu mém, to učiním.“ (Jan 14, 13.) Jsme-li pokoušeni, volejme o pomoc pro zásluhy jeho a on nedopustí, aby útoky nepřátel byly nad naše síly: „Věrný pak jest

Bůh, který nedopustí vás pokoušeti nad to, což můžete.“ (1. Kor. 10, 13.)

Oč lepší je s Bohem jednatí než s lidmi, Lidé často slibují a ve slovu pak nestojí, buď že neměli upřímné vůle, když slibovali, anebo že potom změnili svou vůli. „Není Bůh jako člověk, praví Duch svatý, aby klamal, ani jako syn člověka, aby se měnil.“ (4. Mojž. 23, 19.) Bůh nemůže býti nevěren svým slibům, protože nemůže lháti, jsa Pravda sama. Bůh nemůže měniti svou vůli, protože všechno, co chce, je dobré a spravedlivé. Slibuje-li tedy, že přijme na milost každého, kdo k němu přijde, že pomůže každému, kdo ho o pomoc prosí, že milovati bude každého, kdo jeho miluje, zda-li tak neučiní? „Řekl tedy a neučiní-li?“

Kéž bychom my byli věrni Bohu tak, jak on věrný je nám! Jak často jsme mu dříve slíbili, že budeme jeho, že mu budeme sloužiti, že ho budeme milovati; a potom jsme ho zradili, službu mu vypovídali a zaprodávali se v porobu zlému duchu. Prosme Srdce Ježíšovo, ať nás posilní, bychom napříště byli mu věrnější. Blaze nám, budeme-li věrni Ježíši Kristu v těch málo přikázáních, které nám ukládá! Zajisté i on bude věren v odměně své a dá nám slyšeti, co přislíbil věrným svým služebníkům: „Dobře, služebníče dobrý a věrný, že jsi nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím: vejdi v radost pána svého.“ (Mat. 25, 21.)

MODLITBA.

Milý Vykupiteli můj, kéž jsem ti byl věren, jako tys věren byl mně! Kdykoliv jsem ti otevřel srdce své, vešel jsi, abys mi odpustil a přijal mne na milost. Kdykoliv jsem tě vzýval, přichvátal jsi, abys mi pomohl. Tys byl věren mně, ale já jsem ti byl velice nevěrný. Slíbil jsem, že ti budu sloužiti a potom jsem tě tolikráte opustil; slíbil jsem, že tě budu milovati, a potom jsem ti tak často lásku svou odpíral, jakobys ty, můj Bože, kterýs mne stvořil a vykoupil, méně hoden byl lásky, nežli svět a bídné žádosti mé, pro něž jsem tě opustil. Odpusť mi, můj Ježíši!

Poznávám nevděk svůj a ošklivím si jej. Poznávám, že jsi dobrota nekonečná a hoden lásky nekonečné, obzvláště ode mne, jehož po tolika urážkách stále ještě miluješ. Ó mne ubohého, kdybych zahynul! Milosti, jež jsi mi prokázal, a projevy zvláštní, něžné lásky, jimiž jsi mne zahrnoval, byly by, o Bože, peklem mého pekla. Ale ne, láska má, slituj se nade mnou! Nedej, abych tě opustil, nedej, abych lásku, kterou jsi mne miloval, v pekle dále ti splácel urážkami a nenávisť, sám se do pekla zatrativ.

Ó milující a věrné Srdce Ježíšovo, rozpal ubohé srdce mé, aby hořelo pro tebe, jako ty hoříš pro mne. Můj Ježíši, zdá se mi nyní, že tě miluji, ale miluji tě málo; učiň, abych

tě velice miloval, a zůstal ti věren až do smrti. O tuto milost tě prosím, dej mi zároveň, abych tě o ni vždycky prosil.

Maria, matko má, pomoz mi, abych věren byl Synu tvému.

Slib oddanosti nejsv. Srdci Ježíšovu.

Kněz: Nejsvětější Srdce Pána Ježíše, v po-koře se ti klanějíc, znovu se ti obětujeme s pevným úmyslem napravití urážky, jimiž tě lidé zarmucují.

Lid: Ano, to chceme, to slibujeme!

K.: Čím více lidé tvoje svaté učení hanobí:

L.: tím pevněji v ně budeme věřiti - ó Srdce Pána Ježíše!

K.: Čím úsilovněji nevěra pracuje, aby nás odvrátila od Tebe, Ježíši, naděje naše:

L.: tím trvaleji budeme naději svou skládati v tebe, - ó Srdce, - jediná naděje lidí smrtelných!

K.: Čím houževnatěji odporují srdce lidská tvé lásce božské:

L.: tím vroucněji tě budeme milovati - ó neskonalá Kráso - lásky nejhodnější Srdce Pána Ježíše!

K.: Čím zuřivěji nevěra útočí na tvé Božství:

L.: tím uctivěji se mu budeme klaněti, -
ó Božské Srdce Pána Ježíše!

K.: Čím lehkomyšlněji svět tvá božská přikázání přestupuje:

L.: tím svědomitěji je budeme zachovávat, -
ó nejsvětější Srdce Pána Ježíše!

K.: Čím více vlašní křesťané svatých svátostí se vzdalují:

L.: tím horlivěji je budeme přijímat, -
ó nejsvětější Srdce Pána Ježíše!

K.: Čím více svět vznešené ctnosti tvé opouští:

L.: tím odhodlaněji jich budeme následovat, -
ó Srdce Pána Ježíše, - vzore všech ctností!

K.: Čím soustavněji peklo o záhuby duší pracuje:

L.: tím obětavěji se budeme o spásu jejich přičiňovati, -
ó Srdce Pána Ježíše, - po spáse duší nanejvýš horlíci!

K.: Čím více smyslnost a pýcha usilují, aby zapírání sebe a láska k povinnosti vymizely:

L.: tím radostněji budeme se přemáhati -
a k plnění povinnosti rozněcovati, -
ó Srdce Pána Ježíše, - potupami nasycené.

K.: Čím více svět pohrdá tvou svatou církví:

L.: tím rozhodněji budeme se k ní hlásiti,
- ó sladké Srdce Pána Ježíše!

K.: Čím více svatého náměstka tvého pronásledují:

L.: tím oddaněji chceme k němu lnouti -
a za něho se modlití, - ó Srdce Pána Ježíše,
- kteréž jsi kopím probodeno bylo!

K.: Ó Srdce Boha našeho, popřej nám tak
mocné milosti, abychom byli uprostřed světa
tvými apoštoly, a tvojí korunou v blažené věč-
nosti.

L.: Amen.

Imprimi potest. Pragae, die II. 1940. P. Franciscus
Suchomel, C. Ss. R., Sup. Prov. Imprimatur Nr. 2263.
Olomucii, 13. II. 1940. Dr. Udalricus Karlik, Vicarius
generalis. Nihil obstat. Censor ex officio: P. Emanuel
Mysliveček, C. Ss. R.

„Životem“. Úvahy náboženské, výchovné a sociální.
Vychází ve Frýdku dvakrát v měsíci. Cena jednoho
sešitu 50 hal. 24 sešitů jeden ročník. Předplácí se na
celý ročník i s poštovním 13 K. Číslo poštovního účtu
šekového v Praze 303.183. — Vydavatel Exerciční dům
ve Frýdku. Telefon č. 38. — Řídí R. Schikora, C. Ss. R.,
Mor. Ostrava. — Odpovědný redaktor R. Schikora, C.
Ss. R. — Tiskla Typia, Mor. Ostrava, Těšínská 21.

Kdo milujete Nejsvětější Srdce Ježíšovo,

učíte také něco pro rozšíření jeho království! Mnohdy toto srdce pomohlo v záležitostech časných. Nezapomněli jste snad na vděčnost? Učíte něco pro bratry, neboť On Vám jednou řekne: „Co jste jednomu z bratří mých nejmenších učinili, to jste mně učinili.“ Větší než bida tělesná je bida duševní. Odpomozte této bidě duševní tím, že rozdáte něco dobrého ke čtení. Ze sbírky „Životem“ se hodí k tomu:

3. „...lásky však kdybych neměl...“	73. Proč?
4. Šťastná rodina.	79. Více dobroty!
5. Exercicie.	82. Povídá se.
6. „Andělé Boží, strážce můj!“	84. Katolík v chrámě.
7. Pomáhej duším v očištcí!	85. Klenot křesť. dívek.
8. Útěcha pro nemocné.	86. Znáš sebe sama?
9. Nač se ještě modlíti?	91. Od 17. do 24. (Výchova k mravní čistotě.)
11. Neděle.	93. Naše chybičky I.
14. V bouřích mládí.	94. Naše chybičky II.
20. Svatý růženec.	96. Pomáhejte nám!
29. Lék proti smrti.	97. Běda vám, bohatým!
32. Jak se zpovídati?	99. Hřích.
33. Peklo.	101. Co nám zachová mládí?
34. Púst.	107. Budeťe jako Bůh!
37. Svátost oltáře	110. Tajemství svatých.
38. Mše sv.	111. Sv. biřmování.
40. Duch sv.	113. Charita.
41. Dary sv.	114. Kristus Král.
43. Sv. přijímání.	116. Kam uteku?
44. Radosť.	119. Kněz a lid.
45. Blahosťavení	120. Klíč k Srdci Božímu (O vděčnosti.)
53. Ano, Otče!	126. Matka ustavičné pomoci.
55. Smířte se	132. Znáš to? Srdce?
70. Láska za	

Cena každé brožurky 50 haléřů.

Adresa pro objednávky: Exerciční dům, Frýdek.